

Arrest

nr. 203 272 van 27 april 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P.-J. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat P. DE BLOCK verschijnt voor verzoeker, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 16 november 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 2 december 2015 asiel aan. Op 27 juni 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger van Pashtounse afkomst. U bent geboren in het jaar 1373 van de Afghaanse kalender (AK), 21 maart 1994 – 20 maart 1995 volgens de Gregoriaanse kalender (GK). U heeft heel uw leven in het dorp Khairabad (district Surkhrod, provincie Nangarhar) gewoond.

U bent 5 jaar naar school geweest tot uw twaalfde. Daarna spendeerde u uw jaren met cricket spelen en meehelpen op het land tijdens de oogst. Op 1 hamal 1392 AK (21 maart 2013 GK) ging u aan de slag als arbeider in het Vredesprogramma van het Ministerie van Sociale Zaken, een programma gericht op de re-integratie van oud-talibanstrijders die de wapens hebben neergelegd, in de maatschappij. Naast oud-talibanstrijders worden ook gewone lokale mensen tewerkgesteld via het programma. Rond 3 sunbula 1393 AK (25 augustus 2014 GK) werd er een dreigbrief aan de voordeur van uw huis in Khairabad gehangen. U was op dat ogenblik aan het werk. Uw broer, die de brief gevonden had, waarschuwde u niet naar huis te komen. U bleef één nacht slapen bij uw zus in Jalalabad, maar daarna keerde u terug naar uw dorp. U ging met de dreigbrief naar het districtshuis, waar men u probeerde gerust te stellen en men u zei dat men het probleem ging proberen te regelen. U meldde zich één week ziek waarna u opnieuw aan het werk ging. Op 23 sunbula 1393 AK (14 september 2014 GK) kwamen twee talibanaanhangers uw huis doorzoeken. U was nog niet terug van uw werk. De talibanstrijders vroegen uw moeder waar u was en wanneer u zou terugkomen. Ze lieten ook een tweede dreigbrief aan de deur achter, met daarin het bevel u te doden. Diezelfde avond bent u naar Jalalabad vertrokken, waar u 20 dagen bij uw zus verbleven heeft alvorens Afghanistan te verlaten. Ongeveer een week na uw vertrek, op een vrijdag, zijn de taliban teruggekomen naar uw huis om naar u te vragen.

U bent rond de 6e of 7e maand van 1393 AK (september-oktober 2014 GK) uit Afghanistan vertrokken. U heeft ongeveer een jaar doorgebracht in Calais. Op 16 november 2015 heeft u het Belgisch grondgebied betreden. Op 2 december 2015 heeft u asiel aangevraagd in België.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u vermoord te worden door de taliban. Ook vreest u de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag, legt u volgende originele documenten neer: uw taskara, een brief van de dorpsoudsten, uw contract, uw werkkaart, een dreigbrief van de taliban en de briefomslag waarin deze documenten naar u werden opgestuurd. Ook legt u een kopie neer uit een tijdschrift van het Vredesprogramma.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden besloten dat u er niet in slaagt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ervan te overtuigen dat u uw land heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

De geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas wordt fundamenteel ondermijnd door tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen. Aanvankelijk verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat de eerste dreigbrief die u ontving van de taliban zes maanden voor uw vertrek uit Afghanistan bij u thuis op de deur geplakt werd (vragenlijst CGVS, dd. 05.02.2016, vraag 5). Tijdens uw gehoor op het CGVS verklaart u dat u de eerste brief van de taliban twee maanden voor uw vertrek uit Afghanistan ontvangen heeft (CGVS, dd. 24.01.2017, p. 20, 24). Geconfronteerd met uw verschillende versies van het chronologisch verloop van de gebeurtenissen die tot uw vertrek uit Afghanistan geleid hebben, stelt u dat u bij de DVZ niet gezegd had dat u de eerste brief van de taliban zes maanden voor uw vertrek gekregen zou hebben maar in de zesde maand (CGVS, p. 24). Deze verklaring kan niet overtuigen. Het verslag van het interview bij de DVZ werd u immers voorgelezen in het Dari waarna u het ondertekend heeft. U heeft evenmin van de kans die u bij aanvang van uw gehoor op het CGVS geboden werd om opmerkingen of aanpassingen te maken aangaande uw vorige interview op de DVZ gebruikt gemaakt om bovenstaande zagezegde misverstand recht te zetten (CGVS, p. 3). Bij de DVZ verklaarde u nadat u de eerste brief van de taliban gekregen had, uw werk neergelegd te hebben en thuis gebleven te zijn. Na 20 dagen thuis gebleven te zijn, zou u een tweede brief van de taliban ontvangen hebben (vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS verklaart u dat u nadat u de eerste brief van de taliban ontvangen had, u één nacht bij uw zus in Jalalabad had doorgebracht waarna u terug naar huis keerde en opnieuw aan de

slag ging (CGVS, p. 21). Geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen over of u al dan niet nog bent gaan werken na de eerste dreigbrief, probeert u deze te verzoenen door te stellen dat u zich een week ziek gemeld had en dan terug aan de slag gegaan was (CGVS, p. 24). De tegenstrijdigheid met uw verklaringen afgelegd bij de DVZ dat u ten gevolge van de eerste talibanbrief uw werk had neergelegd blijft echter overeind.

De geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas wordt verder ondermijnd doordat u er niet in slaagt op een consistente wijze te vertellen over de verschillende gebeurtenissen die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit Afghanistan. Zo verklaart u dat de talibs toen ze de tweede dreigbrief achterlieten eveneens een huiszoeking uitvoerden en uw moeder vroegen waar u was (CGVS, p. 19). In uw interview bij de DVZ verklaarde u eenvoudigweg 20 dagen na de eerste dreigbrief een tweede dreigbrief ontvangen te hebben met dezelfde inhoud als de eerste dreigbrief waarna u besloot Afghanistan te verlaten (vragenlijst CGVS, vraag 5). U liet na aan te halen dat de taliban uw huis doorzocht had. Het is opmerkelijk dat u de meest ingrijpende gebeurtenis in uw vluchtrelaas, namelijk de huiszoeking van de taliban, niet vermeldde bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS. Verwacht mag worden van een asielzoeker dat deze consistente verklaringen aflegt telkens wanneer hij gevraagd wordt over de gebeurtenissen te praten die hebben geleid tot zijn vlucht uit zijn thuisland. De vaststelling dat u nalaat dit te doen, ondermijnt uw geloofwaardigheid.

Uw asielrelaas wordt verder ondermijnd doordat u inconsistente verklaringen aflegt over de tijdsspanne tussen de twee dreigbrieven van de taliban. In de vragenlijst van het CGVS verklaarde u dat er ongeveer 20 dagen waren tussen de twee dreigbrieven (vragenlijst CGVS, vraag 5). In uw gehoor op het CGVS stelt u echter dat u de dreigbrieven respectievelijk twee maanden en 20 dagen voor uw vertrek uit Afghanistan ontvangen had (CGVS, p. 20). Hieruit kan afgeleid worden dat er een tijdsspanne van ongeveer 40 dagen tussen de twee brieven geweest zou zijn, het dubbele van wat u bij de DVZ verklaard had. U stelt eveneens dat u na de eerste dreigbrief één week thuis gebleven bent en nog 20 dagen à een maand gewerkt heeft (CGVS, p. 21). Ook deze verklaring is inconsistent met uw eerdere verklaring dat er ongeveer 20 dagen verlopen waren tussen beide dreigbrieven.

Er dient verder te worden gesteld dat uw gedrag naar aanleiding van de verschillende bedreigingen gericht aan uw persoon de geloofwaardigheid van uw vluchtverhaal ernstig aantast. Na de eerste dreigbrief zou u één nacht bij uw zus in Jalalabad geloged hebben om de volgende dag toch terug naar huis te keren. U zegt hierover dat u bang was maar niet verwacht had dat de taliban zo snel zou komen omdat u een gewone arbeider was (CGVS, p. 21). Gevraagd waarom u niet langer bij uw zus geloged had, stelt u dat uw cultuur dat niet toelaat. Deze verklaring houdt weinig steek gezien dit u er later niet van weerhouden heeft wél voor ongeveer 20 dagen bij uw zus te logeren zonder dat uw zus daardoor in de problemen gekomen was (CGVS, p. 19, 23). U verklaart tevens dat u gerustgesteld was door het districtshuis (CGVS, p. 21). Deze verklaring is echter incoherent met uw latere weergave van het verloop van uw gesprek in het districtshuis. Men zou u hebben proberen gerust te stellen door te zeggen dat men 'iets zou proberen te regelen'. Daarop zou u gevraagd hebben wat men dan zou doen gezien de afwezigheid van politie in uw regio, waarop men geantwoord zou hebben dat God groot en barmhartig is. U besluit dat 'dat het dan was' (CGVS, p. 22). Uit uw beschrijving van uw passage in het districtshuis komt niet naar voren dat u gerustgesteld geweest zou zijn. U stelde immers de vraag hoe men uw probleem zou proberen te regelen en kreeg enkel als antwoord dat u zich geen zorgen moest maken. Verder zou u één week niet gaan werken zijn om vervolgens toch terug aan de slag te gaan (CGVS, p. 21, 23). U stelt simpelweg dat u niet langer kon wegblijven van uw job (CGVS, p. 21) hetgeen een bevreemdende afweging is gezien uw leven hoegenaamd in gevaar was. Evenmin zou u uw werkgever ingelicht hebben over de bedreigingen aan uw adres. Nochtans legt u in het kader van uw asielaanvraag een publicatie neer uitgegeven door uw werkgever waarin aandacht wordt besteed aan door de taliban vermoorde werknemers (CGVS, p. 19, 21). Het is onduidelijk waarom u ervoor koos uw werkgever niet op de hoogte te brengen van uw problemen. Uw verklaring dat u uw collega's niet bang wou maken en dat dit toch geen zin had (CGVS, p. 21), overtuigt niet. Indien u werkelijk bedreigd werd omwille van uw job, zou dit betekend hebben dat uw naaste collega's ook onmiddellijk gevaar liepen en zou men verwachten dat u hen en/of uw oversten hierover zou inlichten. In de Afghaanse context zou men een doortastender optreden verwachten naar aanleiding van een bedreiging van de taliban. Van een persoon die in het vizier komt van de taliban mag verwacht worden dat hij deze dreiging ernstig neemt en passende maatregelen treft teneinde het risico te minimaliseren.

Tot slot dient nog opgemerkt te worden dat er inconsistenties en tegenstrijdigheden vastgesteld worden tussen uw vluchtrelaas en de documenten die u neerlegt ter staving van uw asielaanvraag. Zo wordt in de tweede dreigbrief die u ontving van de taliban verwezen naar de 'vele keren' dat u opgedragen werd

u over te geven aan het Islamitisch Emiraat. Volgens uw vluchtrelaas werd u echter slechts één keer voordien bedreigd door de taliban (CGVS, p. 19, 20). Deze merkwaardigheid lijkt u zelf niet opgevallen te zijn gezien u er niets van zegt bij de bespreking ervan (CGVS, p. 20, 22).

Bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat er bij terugkeer naar Afghanistan in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR

benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en

voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

U beschikt over de nodige contacten, ondersteuning en werkervaring (CGVS, p. 17) om als volwassen, alleenstaande man een bestaan uit te bouwen in Jalalabad (CGVS, p.4). Uw tante langs moederszijde en uw zus, die getrouwd is met uw neef langs moederszijde H. Z. (...), wonen in Jalalabad (CGVS, p. 6-7). H. Z. (...) en zijn broers hebben een verwinkel in Jalalabad (CGVS, p. 6-7). U omschrijft zijn financiële situatie als gewoon: niet arm, niet rijk (CGVS, p.5). Uit uw verklaringen dat hij 11.000 dollar betaald heeft voor uw reis naar Europa (CGVS, p. 18) leidt het CGVS toch af dat hij in een goede financiële situatie verkeert. Bovendien blijkt uw neef H. Z. (...) u ter wille gezien hij uw reis georganiseerd heeft (CGVS, p. 18) en hij u de documenten ter ondersteuning van uw asielaanvraag heeft toegezonden (CGVS, p. 16; briefomslag). Hij beschikt verder over een gehuurde woning in Jalalabad, waar u naar eigen zeggen 20 dagen verbleven heeft (CGVS, p. 5,18). Aan de hand van het telefoonnummer van H. Z. (...) op de enveloppe werd zijn facebookaccount teruggevonden. Uit zijn facebookpagina valt op te maken dat hij over een ingenieursdiploma van de universiteit van Jalalabad en een uitgebreide vrienden- en kennissenkring (zie administratief dossier) beschikt. Op het netwerk dat uw schoonbroer en zijn familieleden in Jalalabad ontwikkeld heeft gaat u kunnen steunen om uw leven in deze stad op te bouwen. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw vertrek naar Europa een job bemachtigde die zich in Jalalabad en in de omgeving van Jalalabad afspeelde en dat uw werkgever eveneens in deze stad gevestigd was (CGVS, p. 10-12). Door uw tewerkstelling van meer dan een jaar gaat u ook zelf contacten gelegd hebben in Jalalabad die uw vestiging in deze stad gaan vergemakkelijken (CGVS, p.10). Daarnaast kan de financiële situatie van uw familie in Surkhrod ook als gemiddeld omschreven worden wanneer men deze naast de gemiddelden in de provincie Nangarhar legt: uw familie beschikt over 15 jerib land (CGVS, p. 6) en behoort daarmee tot de 60% middelgrote landbouwers die tussen de 5 en de 20 jerib land hebben. 35% van de landbouwers in de provincie Nangarhar heeft minder dan 5 jerib land (zie administratief dossier). Uw familie heeft tevens een landbouwer in dienst (CGVS, p. 9). Uw broer zou 5 jerib land verkocht hebben aan uw neef waardoor het land nog steeds in het bezit is van uw familiaal netwerk (CGVS, p. 18). Toen u werkte nam u alle dagen het openbaar vervoer naar Jalalabad vanuit Surkhrod (CGVS, p. 13), waardoor kan aangenomen worden dat u vertrouwd bent met de stad Jalalabad. Tot slot spreekt u beide landstalen, Dari en Pashtu (CGVS, p. 3-4).

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties. Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen, stelde u dat dat niet mogelijk was omwille van uw problemen met de taliban (CGVS, p. 24). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen

die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uw taskara en de briefomslag bevestigen respectievelijk enkel uw identiteitsgegevens en het feit dat u post ontving van uw schoonbroer en neef H. Z. (...). De documenten betreffende uw tewerkstelling bevestigen uw tewerkstelling maar kunnen uw asielmotieven niet onderschrijven. Betreffende de dreigbrief van de taliban en de verklaring over uw asielaanvraag bevestigd door het hoofd van de veiligheidsdienst van Surkhrod moet worden opgemerkt dat dergelijke documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke basiswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is. Bovendien werd de verklaring door u geschreven na uw aankomst in België. Vervolgens verzocht u de veiligheidscommandant om uw problemen te bevestigen. Deze verklaring werd duidelijk opgemaakt om te dienen als bewijsstuk in uw asielaanvraag. Het gesolliciteerd karakter ontnemt het stuk elke objectieve bewijswaarde. Daarenboven dient er op gewezen te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd) blijkt dat valse en vervalste Afgaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in uw land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn. Hierdoor hebben Afgaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van de verklaringen van een Afgaanse asielzoeker.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel verwijst verzoeker naar artikel 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en geeft hij een ganse theoretische uiteenzetting over de geloofwaardigheid van het asielaanvraag, de bewijslast in deze en de samenwerkings- en onderzoeksplicht die op de asielinstanties rust.

Met betrekking tot de geloofwaardigheid van de door hem voorgelegde documenten, hekelt verzoeker de stelling in de bestreden beslissing dat aan de door hem neergelegde documenten geen bewijswaarde kan worden gehecht omdat Afgaanse documenten op niet-reguliere wijze verkregen kunnen worden en niet van valse te onderscheiden zijn, aangezien hij “*op dien gronde op geen enkele ontegensprekelijke wijze zijn asielaanvraag kan staven*”. Hij vervolgt dat de motivering in de bestreden beslissing dat hij maar weinig “*logische*” zaken te vertellen heeft over de documenten die hij neerlegde en waarvan wordt gezegd dat het deze documenten aan iedere vorm van bewijswaarde ontbeert, niet voldoende kan zijn om heel zijn asielaanvraag af te doen als ongeloofwaardig.

Verzoeker benadrukt dat hij zijn volle medewerking verleende aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) teneinde hen in de mogelijkheid te voorzien op een zo adequaat mogelijke manier zijn asielaanvraag te onderzoeken.

Verzoeker stelt vervolgens bij zijn oorspronkelijke verklaringen te blijven en merkt op dat er na het gehoor op het CGVS nog bijkomende arrestaties zijn verricht voor de deur aan zijn huis in Khairabad.

Ten slotte benadrukt verzoeker dat de tolk bij het CGVS overging tot inaccuraten en inconsistente vertalingen.

2.1.2. In een tweede middel verwijst verzoeker naar artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet en zet hij dienaangaande theoretische beschouwingen uiteen. Hij poneert dat aan de voorwaarden in voormeld artikel werd voldaan, aangezien de taliban een aanslag pleegden op zijn leven en hem klaarblijkelijk viseren. Vervolgens wijst hij er nogmaals op dat er na het gehoor op het CGVS nog bijkomende arrestaties zijn verricht voor de deur aan zijn huis in Khairabad.

2.1.3. In een derde middel verwijst verzoeker naar de artikelen 48/4 en 48/7 van de Vreemdelingenwet waarop ook hier een theoretische uiteenzetting volgt. Hij stipuleert dat hij *in casu* op zijn minst trauma's heeft opgelopen naar aanleiding van de aangehaalde gebeurtenissen in zijn land van herkomst. Verder benadrukt hij dat hij afkomstig is uit het district Surkhrod in de provincie Nangarhar zodat het de specifieke veiligheidssituatie aldaar is die hem aanbelangt, wijst hij erop dat het CGVS in de bestreden beslissing zelf aangeeft dat er een meer dan precare veiligheidssituatie plaatsvindt en meent hij dat het CGVS zich niet afdoende uitspreekt over de veiligheidssituatie in het district waaruit hij afkomstig is.

2.1.4. In een vierde middel verwijst verzoeker naar artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en geeft hij aan dat indien de commissaris-generaal van oordeel is dat er voor hem elders in Afghanistan een geldig intern vestigingsalternatief bestaat, deze daarvan het bewijs moet leveren, wat *in casu* blijkt de motivering van de bestreden beslissing niet het geval is. Verzoeker vervolgt:

“Overwegende dat de bestreden beslissing Jalalabad vooruitschuift als een geschikt intern vluchtalternatief.

Dat de bestreden beslissing oppert dat de situatie in Jalalabad niet geheel veilig is doch algemeen redelijk kan zijn in sommige specifieke omstandigheden.

Dat dergelijke stelling onder geen enkel beding zekerheid biedt voor de specifieke situatie van verzoeker.

Overwegende dat Jalalabad een veiligere plaats zou zijn voor verzoeker dan diens nog gevaarlijkere district is geen afdoende oplossing.

Dat op zijn minst kon verwacht worden dat het CGVS een beter/veiliger intern vluchtalternatief had onderzocht.

Bovendien onderzocht het CGVS geenszins in welke omstandigheden verzoeker concreet zou kunnen terecht komen bij een eventuele herlocatie in Afghanistan.

Verzoeker wijst verder op het risico dat hij Afghanistan zal worden blootgesteld aan torenhoge kosten/lasten dewelke hij nooit zal kunnen dragen, gelet op zijn beperkte middelen. Dit mede gelet op het gegeven van de bijzonder lage werkgelegenheidsgraad in zijn land van herkomst.

Dat verzoeker geen hoger opleiding heeft genoten.

Dat de ondersteuning door verscheidene hulporganisaties of het mogelijke verblijf bij gastgemeenschappen geen toereikende oplossingen zijn en zijn louter ijdele hoop.

Dat verzoeker bovendien onterecht wordt afgeschilderd als een man met de nodige contacten die een zelfstandig leven kan leiden in Jalalabad.

En dat hiervoor onder andere wordt verwezen wordt naar het Facebook-account van verzoeker.

Dat deze gegevens niet noodzakelijkerwijs stroken met de realiteit. Immers zijn vermeldingen van woonplaatsen of beroepsactiviteiten op facebook louter indicatief.

Dat verzoeker bovendien zijn facebookprofiel maar aanmaakte eens in België aangekomen. Dat hij het account zelfs niet gebruikt.

Dat tijdens het interview bij de diensten van het CGVS geen enkele vraag werd gesteld over zijn facebook-account, doch het account wel wordt gebruikt in de motivering van de weigeringsbeslissing.

Dat nooit de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker zou mogen samenhangen met louter indicatieve gegevens door derden gepost op een sociaal netwerksite.

Bovendien:

“Many of the newly internally displaced and returnee Afghans in Afghanistan remained vulnerable to secondary or repeated displacement owing to the growing severity and reach of the conflict and a rise in commodity prices, as well as a scarcity of services and jobs in areas of high returnee settlement, in particular in the Baghlan, Kabul, Kunduz Laghman and Nangarhar Provinces. Although the large urban centres of Jalalabad and Kabul became a destination of choice, in particular among undocumented returnees, the absorption capacity in urban settings, in particular in terms of access to land, health care and education, was limited. A policy framework for returnees and internally displaced persons that addresses issues such as harmonization of support, free choice of settlement, the provision of identity cards and an action plan for returnees and internally displaced persons was adopted on 14 February.”
(UN Secretary-General (UNSG), The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security, 3 March 2017, A/71/826–S/2017/189, available at: <http://www.refworld.org/docid/58c276634.html>)

Dat het CGVS bovendien er te gemakkelijk van uitgaat als zou een werkervaring een vrijgeleide zijn voor het makkelijk carrière kunnen maken in een levensbedreigend milieu te midden van een ernstig verstoorde maatschappij.

Dat verder de “contacten” van verzoeker zelf angstig zijn voor eventuele represailles door de Taliban en verzoeker maar moeilijk steun zou kunnen vinden.

Het CGVS hield met de hierboven aangehaalde elementen geen rekening en onderzocht deze niet, noch paste ze toe op verzoeker. De door het CGVS aangehaalde elementen kunnen deze situatie en analyse niet weerleggen.

Uit het voorgaande blijkt dat het CGVS dus tenminste onvoldoende onderzoek gevoerd naar de concrete mogelijkheden voor verzoeker bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.”

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 7 maart 2018 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij samen met de COI Focus “Afghanistan Veiligheidssituatie in Jalalabad” van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Security Situation” van december 2017, p. 1-68 en 195-201.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

2.3.3. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat er bij terugkeer naar Afghanistan in zijn hoofde een vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève zou bestaan, nu (i) de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas fundamenteel wordt ondermijnd door tegenstrijdigheden tussen zijn opeenvolgende verklaringen en verder ook doordat hij er niet in slaagt op een consistente wijze te vertellen over de verschillende gebeurtenissen die de aanleiding vormden voor zijn vertrek uit Afghanistan, (ii) zijn gedrag naar aanleiding van de verschillende bedreigingen gericht aan zijn persoon de geloofwaardigheid van zijn vluchtverhaal ernstig aantast, en (iii) er ten slotte inconsistenties en tegenstrijdigheden vastgesteld worden tussen zijn vluchtrelaas en de documenten die hij neerlegt ter staving van zijn asielaanvraag.

Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de voorgaande motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen. Het komt nochtans aan hem toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter in gebreke blijft.

Zo beperkt verzoeker zich in het eerste middel hoofdzakelijk tot het bekritisieren en tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal omtrent de door hem neergelegde documenten, zonder evenwel concreet in te gaan op de talrijke tegenstrijdigheden, inconsistenties en onwaarschijnlijkheden die in de bestreden beslissing worden vastgesteld. De Raad benadrukt dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu*, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing, niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Verzoeker gaat met de in zijn verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat de motivering van de bestreden beslissing niet volstaat waar wordt gesteld dat aan de door hem voorgelegde documenten geen bewijswaarde kan worden gehecht omdat Afgaanse documenten op niet-reguliere wijze kunnen bekomen worden en omdat hij maar weinig logische zaken te vertellen heeft, overigens uit van een onvolledige/verkeerde lezing van de desbetreffende motieven. De bestreden beslissing luidt dienaangaande immers als volgt:

“De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uw taskara en de briefomslag bevestigen respectievelijk enkel uw identiteitsgegevens en het feit dat u post ontving van uw schoonbroer en neef H. Z. (...). De documenten betreffende uw tewerkstelling bevestigen uw tewerkstelling maar kunnen uw asielmotieven niet onderschrijven. Betreffende de dreigbrief van de taliban en de verklaring over uw asielrelaas bevestigd door het hoofd van de veiligheidsdienst van Surkhrod moet worden opgemerkt dat dergelijke documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke basiswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten, hetgeen hier niet het geval is. Bovendien werd de verklaring door u geschreven na uw aankomst in België. Vervolgens verzocht u de veiligheidscommandant om uw problemen te bevestigen. Deze verklaring werd duidelijk opgemaakt om te dienen als bewijsstuk in uw asielaanvraag. Het gesolliciteerd karakter ontnemt het stuk elke objectieve bewijswaarde. Daarenboven dient er op gewezen te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd) blijkt dat valse en vervalste Afgaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in uw land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn. Hierdoor hebben Afgaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van de verklaringen van een Afgaanse asielzoeker.”

Gelet op deze pertinente vaststellingen, stelt de commissaris-generaal op correcte wijze vast dat de door verzoeker bijgebrachte documenten de gedane vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Voor zover verzoeker de vaststellingen in de bestreden beslissing wijt aan de tolk bij het CGVS, die volgens hem overging tot inaccuraten en inconsistente vertalingen, wijst de Raad er op dat indien verzoeker problemen met tolken of taal heeft ondervonden, het zijn verantwoordelijkheid is om dit tijdig te signaleren en eventuele fouten met de nodige precisie aan te duiden en te corrigeren. Te dezen heeft verzoeker bij aanvang van het gehoor op het CGVS duidelijk verklaard de aldaar aanwezige tolk goed te begrijpen en verklaarde hij ook aan het einde van het gehoor alles goed begrepen te hebben (adm.

doss., stuk 5, gehoorverslag 24 januari 2017, p. 3 en 24). Voorts duidt verzoeker in zijn verzoekschrift op geen enkele wijze aan op welk punt het gehoor op een foutieve wijze zou zijn neergeschreven. Het is aan verzoeker om *in concreto* aan te wijzen wat er mogelijks verkeerd vertaald werd en welke invloed dit op de bestreden beslissing kan hebben gehad. Door in het eerste middel louter te stellen dat “*de tolk bij het CGVS overging tot inaccurate en inconsistente vertalingen*”, toont verzoeker niet aan dat er fouten zijn gebeurd en dat de bestreden beslissing hierdoor mogelijks anders zou zijn geweest.

Waar verzoeker in het eerste en het tweede middel nog laat gelden dat er na het interview op het CGVS nog bijkomende arrestaties zijn verricht voor de deur van zijn huis in Khairabad, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Bovendien laat verzoeker na deze arrestaties te kaderen, zodat er hoe dan ook geen verband wordt aangetoond met zijn – ongeloofwaardig bevonden – vluchtrelaas.

Gelet op het voorgaande weerlegt verzoeker de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielaanvraag, niet. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen. De loutere herhaling in het tweede middel dat de Taliban een aanslag pleegde op het leven van verzoeker en dat verzoeker door hen klaarblijkelijk werd geïnterviewd, vermag deze beoordeling niet om te buigen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in het ten tijde van de bestreden beslissing geldende artikel 48/6, tweede lid, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond. Verzoekers bewering in het derde middel dat hij trauma's zou hebben opgelopen naar aanleiding van de aangehaalde gebeurtenissen in zijn land van herkomst kan, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielaanvraag en gelet op het feit dat hij geen objectieve elementen aanbrengt die deze bewering ondersteunen, niet worden gevolgd.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.4.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoeker in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Ingevolge artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de verzoeker om internationale bescherming in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2, en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de verzoeker om internationale bescherming een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming. Uit wat hierna volgt, zal blijken dat er voor verzoeker in de stad Jalalabad een hervestigingsalternatief voorhanden is dat zowel veilig is als redelijk in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst blijkt uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie stuk 14, map met 'landeninformatie') dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kabul en de weg tussen Kabul en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Niettegenstaande er sprake is van een toename van het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Verzoeker betwist niet dat hij zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot de stad Jalalabad.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Deze vaststelling wordt bevestigd in het EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security Situation*" van december 2017 en de COI Focus "*Afghanistan Veiligheidssituatie in Jalalabad*" van 20 februari 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient te worden beoordeeld. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker om internationale bescherming en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Voorts blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (adm. doss., stuk 14, map met 'landeninformatie') en de stukken gevoegd bij de aanvullende nota van 7 maart 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 7) dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, het Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar, waarvan Jalalabad de hoofdstad is, behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt ook vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar *de iure* in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie (adm. doss., stuk 14, map met 'landeninformatie') blijkt dat het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden

toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische *Improvised Explosive Devices* (IED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile"-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisereerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie "security enforcements". Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen. Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van een toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijkt uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van die aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat Islamitische Staat (IS) actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en de "Afghan National Security Forces" (ANSF) bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er voor hen geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. *In casu* beschikt verzoeker evenwel over een veilig en redelijk vluchtalternatief in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten waarbij verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige schade zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Aldus blijkt dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Uit de meer recente landeninformatie die door verwerende partij werd bijgebracht middels de aanvullende nota van 7 maart 2018 (zie: rechtsplegingsdossier, stuk 7) kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in Jalalabad inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze stad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet bestaat.

Verzoeker uit weliswaar kritiek op de informatie van het CGVS, doch hij laat na enig stuk bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat deze informatie onjuist of achterhaald zou zijn.

De Raad is voorts van oordeel dat, rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, van hem redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in de provinciehoofdstad Jalalabad vestigt. De commissaris-generaal kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen:

"Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

U beschikt over de nodige contacten, ondersteuning en werkervaring (CGVS, p. 17) om als volwassen, alleenstaande man een bestaan uit te bouwen in Jalalabad (CGVS, p.4). Uw tante langs moederszijde en uw zus, die getrouwd is met uw neef langs moederszijde H. Z. (...), wonen in Jalalabad (CGVS, p. 6-7). H. Z. (...) en zijn broers hebben een verwinkel in Jalalabad (CGVS, p. 6-7). U omschrijft zijn financiële situatie als gewoon: niet arm, niet rijk (CGVS, p.5). Uit uw verklaringen dat hij 11.000 dollar betaald heeft voor uw reis naar Europa (CGVS, p. 18) leidt het CGVS toch af dat hij in een goede financiële situatie verkeert. Bovendien blijkt uw neef H. Z. (...) u ter wille gezien hij uw reis georganiseerd heeft (CGVS, p. 18) en hij u de documenten ter ondersteuning van uw asielaanvraag heeft toegezonden (CGVS, p. 16; briefomslag). Hij beschikt verder over een gehuurde woning in Jalalabad, waar u naar eigen zeggen 20 dagen verbleven heeft (CGVS, p. 5,18). Aan de hand van het telefoonnummer van H. Z. (...) op de enveloppe werd zijn facebookaccount teruggevonden. Uit zijn facebookpagina valt op te maken dat hij over een ingenieursdiploma van de universiteit van Jalalabad en een uitgebreide vrienden- en kennissenkring (zie administratief dossier) beschikt. Op het netwerk dat uw schoonbroer en zijn familieleden in Jalalabad ontwikkeld heeft gaat u kunnen steunen om uw leven in deze stad op te bouwen. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw vertrek naar Europa een job bemachtigde die zich in Jalalabad en in de omgeving van Jalalabad afspeelde en dat uw werkgever eveneens in deze stad gevestigd was (CGVS, p. 10-12). Door uw tewerkstelling van meer dan een jaar gaat u ook zelf contacten gelegd hebben in Jalalabad die uw vestiging in deze stad gaan vergemakkelijken (CGVS, p.10). Daarnaast kan de financiële situatie van uw familie in Surkhrod ook als gemiddeld omschreven worden wanneer men deze naast de gemiddelden in de provincie Nangarhar legt: uw familie beschikt over 15 jerib land (CGVS, p. 6) en behoort daarmee tot de 60% middelgrote landbouwers die tussen de 5 en de 20 jerib land hebben. 35% van de landbouwers in de provincie Nangarhar heeft minder dan 5 jerib land (zie administratief dossier). Uw familie heeft tevens een landbouwer in dienst (CGVS, p. 9). Uw broer zou 5 jerib land verkocht hebben aan uw neef waardoor het land nog steeds in het bezit is van uw familiaal netwerk (CGVS, p. 18). Toen u werkte nam u alle dagen het openbaar vervoer naar Jalalabad vanuit Surkhrod (CGVS, p. 13), waardoor kan aangenomen worden dat u vertrouwd bent met de stad Jalalabad. Tot slot spreekt u beide landstalen, Dari en Pashtu (CGVS, p. 3-4).

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties. Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen, stelde u dat dat niet mogelijk was omwille van uw problemen met de taliban (CGVS, p. 24). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan."

Verzoeker voert in het vierde middel aan dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt verwezen naar zijn "Facebook-account" om hieruit af te leiden dat hij "een man (is) met de nodige contacten die een zelfstandig leven kan leiden in Jalalabad". Hij laat evenwel na aan te tonen dat deze gegevens niet stroken met de realiteit. Bovendien wordt er in de bestreden beslissing terecht op gewezen dat UNHCR aanvaardt dat alleenstaande mannen in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Te dezen brengt verzoeker, die een jonge alleenstaande man is zonder gezondheidsproblemen die zelf verklaarde dat hij vóór zijn vertrek uit Afghanistan als arbeider werkte voor de directie van sociale zaken van Nangarhar (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 24 januari 2017, p. 10-12), geen enkel element aan dat erop wijst dat dit voor hem niet zou lukken. Evenmin blijken dergelijke elementen uit de stukken van het rechtsplegingsdossier.

Waar verzoeker aanvoert dat hij het risico loopt om in Afghanistan te worden blootgesteld aan torenhoge kosten/lasten die hij, gelet op zijn beperkte middelen, nooit zal kunnen dragen, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Verzoeker betwist niet dat hij zelf verklaarde dat zijn tante en zijn zus, die getrouwd is met zijn neef, in Jalalabad wonen, dat hij de financiële situatie van zijn schoonbroer als “gewoon” en “normaal” beschreef en dat zijn schoonbroer 11.000 dollar heeft betaald voor zijn reis naar België (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 24 januari 2017, p. 5-7 en 18). Dit wijst erop dat verzoekers familie voldoende kapitaalkrachtig en bovendien bereidwillig is om hem financiële middelen ter beschikking te stellen. Bovendien kan van verzoeker, gezien zijn profiel als alleenstaande, gezonde jongeman met werkervaring in Afghanistan, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, redelijkerwijze worden verwacht dat hij aldaar tevens een inkomen kan vergaren waarmee hij de nodige huisvesting en levensmiddelen kan bekomen. Ten slotte maakt verzoeker met zijn algemene, theoretische betoog niet aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar de stad Kabul met socio-economische moeilijkheden riskeert te worden geconfronteerd die een dermate niveau van hardheid bereiken dat zij zouden oplopen tot een mensonterende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. In het rechtsplegingsdossier zijn er alvast geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofde suggereren.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie in verzoekers regio van herkomst, verzoeker in de stad Jalalabad over een redelijk en veilig intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.7. Waar verzoeker in het derde middel verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wordt erop gewezen dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en dat het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.8. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.9. De door verzoeker aangevoerde middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig april tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN